

Tencereden Al Haberi 3

– Ömer Faruk · 06 Şubat 2012

Merhaba benim canımdan çok sevdiğim sevgili dostlarım.

Dedikodulara geçmeden önce kendimle ilgili birkaç şeyden bahsedeyim: Duyduğuma göre 10'a yakın firma benim modelden üretmeye başlamış. Hepsinin de satışları iyiymiş. İşte tanınmış olmanın, işte reklâmın gücü! Ancak gene de siz siz olun her önünüze çıkanı “Tencere Çelik” zannetmeyin ve satın almaya kalkışmayın. Kısacası Tencere Çelik taklitlerinden sakının. Benden uyarması. Uyarımı dinlemez de sahte Çelik alırsanız paranızı çöpe atmış olursunuz.

Geçen buluşmamızda kapı çalmış ve Şenay hanım da açmak için yerinden kalkmıştı. Kim geldi dersiniz?

Şenay hanımdan öğrenelim:

-Aaaa, aaa, sen misin?

-N'oldu hanım niye şaşırdın beni görünce?

-Şaşırırım tabii, Şekip sen bu saatte eve hiç gelmezdin. Ne oldu, önemli bir şey mi var?

-Yok bir şey, yok. Biraz rahatsızlandım ve evde dinleneyim dedim.

-Doktora çıksaydın.

-Doktorluk bir şey değil, azıcık dinleneyim geçer.

-O zaman, yatak odasına git, dinlen. Salona girme, çünkü misafir var.

-Olur, olur.

**

Şekip beyden on-onbeş dakika sonra da pastaneye giden Şeyda, elinde paketlerle geldi. Ona kapıyı açan Şenay hanım:

-Geciktin. İş yapmaya mı gittin, gezmeye mi?

-Ne gezmesi anne? Pastane biraz kalabalıktı. Sıranın bana gelmesini bekledim.

-İyi iyi. Aldıklarını tabaklara koy, bir tabak da babana hazırlayıp çayla birlikte yatak odasına götür.

-Babam evde mi?

-Evet, az önce geldi.

-Gelseydi ayakkabıları dışarıda olurdu.

-Kızım adamın geldiğini gözümle gördüm. Ayakkabıları da işte oradadır.

-Hani nerede?

-Aaaa, nereye gitti babanın ayakkabıları? Hem sadece onunkiler değil misafirlerinkiler de yok.

-Anne, yönetici toplatmış olmasın. Bir hafta önceden giriş kapısına bu konuda uyarı yazmıştı.

-Demek ki o toplattı! Hay o yöneticinin... Babaninkiler neyse de misafirlerin ayakkabıları bulunmazsa rezil olduk demektir. Valla, Ayla her tarafa anlatır bu rezilliği. Koş kızım yöneticiye git, ayakkabıları al da gel.

-Bu erkek işi anne. Abim gidip yönetici ile konuşsun.

-Çağır o zaman abini!

Az sonra Şeref koşarak geldi ve annesine sordu:

-Ne var anne, benim için acele gelsin demişsin?
-Ne olacak, yönetici denilen o suratsız dışarıdaki ayakkabıları toplatmış. Git konuş...
-Dedim ben size dışarıda ayakkabı çıkarmak yasak diye, ama dinlemediniz. Şu titizliği bırak artık anne!
-Fazla konuşma da git ayakkabıları al.
-O yöneticinin boğazını sıkmazsam, ben de ne olayım!
-Aman oğlum, sakın ha! Kibarca iste, yani rica et.
Gelini gecikince bir şeyler olduğunu anlayan Şehnaz hanım çıkageldi:
-N'oldu, n'oldu? Üçünüz ne fısıldaşıyorsunuz?
-Bir sen eksiktin!
-Birsenler'e mi gittin gelin hanım? Ne işin vardı orada? Misafirleri bana at, kendin dolaş!
-Ne Birsenler'i anne? Birsen diye bir tanıdığımız mı var bizim?
-Ne bileyim var mı yok mu? Sen dedin "Birsenler'e gittim" diye.
-Babaanne sen istersen salona git, misafirleri yalnız bırakma, ayıp olmasın. Biz de çayları hemen getiriyoruz.

**

O günden sonra ayakkabılar içeride çıkarılmaya başlandı. Böyle olduğunu da her gelen olduğunda Şenay hanımın:

-Ayaklarını paspasa iyice sil!

Uyarısından anladım.

Birkaç gün sonra referandum yapıldı. Oylar sayıldı ve "evet"lerin çok olduğu görüldü. Bizim evde Şekip bey hariç herkesin oyu önceden belliydi. Şenay hanım, Şeref ve Şeyda "hayır"cı, Şehnaz hanım "evet"çi idi. Sonuçlar alındıktan sonra canı oldukça sıkkin görünen Şekip beyin de "hayır" oyu kullandığı anlaşılıyordu.

Referandumdan sonra Şehnaz hanım evde zafer kazanmış bir komutan edasıyla dolaşiyor, önüne gelene laf çakıyordu:

-Allahıma şükürler olsun ki bu memlekette inanmış insanların sayısı oldukça fazlamış...

Diyor, Şeref ise:

-Böyle deme babaanne! Biz inanmamış mı oluyoruz o zaman?

Diye itiraz ediyordu.

-Belki bazı inançsızlar vardır oğlum...

Tabii Şehnaz hanımın "evet" i, "evveet"e çevirdiğini de söylemeden geçmiyeyim. Hemen her lafa bu sözcüğü sokuşturuveriyordu.

**

Bugün tam bir işkenceye maruz kaldım. İlk defa başıma geliyor, inşallah bundan sonra da gelmez. Beni bulaşık makinesine soktular. Doğrusu attılar. Tabak, bardak ve diğer bulaşıkların üstüne ters çevirip koydular. Bu fikir de annesi "tencereyi yıka" diye söylediği için işten kaçabilmek amacıyla Şeyda tarafından ortaya atıldı.

Yarım saatten fazla o sıkışık yerde köpükler, sıcak ve soğuk sular arasında kaldım. Sonunda da kurutmak için makineden çıkan sıcaklık... Program bitince makine durdu. "Şükür, bitti. Şimdi çıkarım." Diye

düşündüm, ama nerdeee! Program bittikten çok sonra birisi geldi makinenin kapağını açtı, içinin soğumasını bekledi. Saatler sonra da beni ve diğerlerini çıkardılar.

Tezgahın üzerinde yeni bir yemek için beni bekletmeye başladılar. Şeyda elinde bir soğan ve bıçakla yanıma geldi. Tam o sırada cep telefonu çalmaya başladı. Hemen koşup mutfağın kapısını kapattı.

Başkaları konuşmasını duysun istemiyordu:

-Alo, Birgülcüğüm merhaba. Nasılsın? Ben mi? İyi sayılırım. Evde bir insan nasıl olursa öyle işte. Sen ne yaptın? Hıı, evet, evet. Aman boş ver! Dert etme kendine. O hep öyle yapar. Deme, ohaa! Sonra. Vereydin ağzının payını. Öyle dedi mi gerçekten? Buna da ben çüşş derim doğrusu. Benimki mi? Peşimde, ama yağma yok! İş resmiyete binecek. Gez gez, sonra fırlat at. Başkaları yapıyor diye ben de mi öyle yapayım Birgül? Beni gerçekten seviyorsa fedakarlığa da katlanacak. Gücü yoksa bu işe kalkışmasın. Oldu canım, görüşürüz, güle güle.

Telefonu cebine koymuştu ki gene çaldı. Bu sefer arayan az önce sözünü ettiği delikanlı idi.

-Alo, efendim. Arkadaşla konuşuyordum da onun için meşgul çalmıştır. Nasıl? Kim mi? Hesap mı soruyorsun şimdiden? Tabii sinirlenirim, ortada bir şey yok, bir de bana hesap sormaya kalkıyorsun! Evet, evet. Anlat, ben seni dinliyorum. Evet. Yarın mı? Gelemem. Mümkün değil. Belki daha sonraki gün. Birisi geliyor, ben seni daha sonra ararım. Oldu.

Telefonu kapattır kapatmaz mutfak kapısı açıldı, annesiydi gelen.

-Gene o çocukla konuşuyorsun gizli gizli değil mi?

-Yoo, Birgül'le konuştum.

-Ben de inandım. Bırak kızım şu serseriye. İşi yok, gücü yok, tahsil dersin hiç yok.

-Sen nereden biliyorsun anne?

-Bilirim ben bilirim. Hem bak ne diyeceğim; Zehra geçen gün seninle ilgili bir şeyler kondurmaya çalıştı, ama ben anlamamazlıktan geldim.

-Neymiş o?

-Zafer beyin bir yeğeni varmış. Çok efendi bir çocukmuş. Bu Zafer beyler mağaza sahibi.

-Biliyorum o çocuğu ben anne. Mongolun teki. O iş olmaz. Boşuna kimse umutlanmasın.

-Kızım, aile varlıklımı, çocuk da uysal. Takarsın yuları...

-Anne ben kapıma bağlamak için hayvan değil, koluma takmak için koca almak istiyorum. Saçma, saçma konuşma lütfen!

-Amaaan, sen bilirsin. Ne halin var ise gör.

Dedi ve salona gitti. Daha sonra mutfağa önce Şehnaz hanım, ardından da Şeref girdi. Şeref babaannesinin boynuna sarılıp öpmeye başladı.

-Yalakalığı bırak da ne istiyorsun onu söyle!

-Ne yalakalığı, babaannemi de mi sevemeyeceğim?

-Hadi, hadi söyle derdini.

-Babaanne ben bir şirket kuruyorum da.

-Allah hepimizi şirretlerden korusun oğlum.

-Şirret değil, şirket babaanne şirket.

-Ne işe yarar o?

-Çok büyük para kazanmaya yarar. Kuracağım şirket, ihracattan ithalata, turizmden konfeksiyona birçok alanda faaliyet gösterecek.

-Eeee!

-E'si büyük bir iş yapacağım senin anlayacağın.

-Amm sallıyorsun be abi! Kandırma kadıncağızı.

-Kandıra'da şirket mi kurulur. Kuracaksan burada olsun. Ben tâ oralara gidip mi seni göreceğim Şeref?

-Burada kuracağım babaanne burada. Yalnız biraz finansmana ihtiyacım var. Yardım edersin değil mi?

-Benden ne istediğini anlamadım.

-Babaanne o senden ne isteyebilir? Bir düşün!

-Para.

-Evet, para istiyor.

-Para istiyorum, ama karşılıksız değil. Kuracağım bu şirkete sen de ortak olacaksın babaanneciğim.

-Ortak olursam ne olacak?

-Kârın yarısını alacaksın.

-İyi o zaman. Kabul.

Dedi ve elini göğsüne atıp bir miktar para çıkardı ve hiç saymadan Şevket'e verdi. Tam o sırada Şenay hanım tekrar mutfağa girdi:

-Toplantı mı var? Nine ve torunlar sohbeti koyulaştırmışsınız.

-Kıskan sen gelin hanım, kıskan. Şirket sahibi olduğumda ne yapacaksın acaba, çok merak ediyorum.

-Ne şirketi? O da nereden çıktı?

-Evveet oğlum Şeref, şu annene bi zahmet anlatıver bizim şirketi!...

(Devam edecek)